

குறுந்தொகைப் பெண்பாற் புலவர் பாடல்களில் சமூகம் Society in Kurunthogai Womens Songs

இரா. யசோதா | R. Yasotha

Assistant Professor of Tamil, Bishop Heber College, Tiruchirappalli - 620 017

Email: yasodhavas@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

"குறுந்தொகைப் பெண்பாற்புலவர் பாடல்களில் சமூகம்" என்ற தலைப்பில் பெண்பாற்புலவர் பாடல்களில் காணலாகும் சமூகச்சிக்கல்கள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன. சமூகக் காரணிகளாக பொருள்தேடல், காதல், காமம், பரத்தை நிலை பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளன. குறுந்தொகைப் பாடல்களில் பெரும்பான்மையும் தலைவன், தலைவியரது மன அகவெளிப்பாடே அதிகம் காணப்படுகிறது. அத்தகைய அகமனக்கூறுகளால் சமூகத்தில் நிகழும் உளவியல் சிக்கல்களைப்பற்றி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் பொருள் தேடலால் நேரும் சிக்கல் பற்றியும், நிலையாமை பற்றியும், தலைவன் வேட்கையால் தலைவியின் உளவியல் சிக்கல் பற்றியும், பரத்தை சமூகத்தில் ஏற்படும் தாக்கம் பற்றியும் பல்வேறு கோணங்களில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பெண்பாற் புலவர் பாடல்களின் வழி அவர்களின் உள்ளப்போக்கினை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

Abstract

Under the title "Society in Kurunthogai Womens Songs," the social issues seen in the songs of female poets are explained. Social factors have been explored based on material search, love, lust and sex. Most of the short songs are mostly about the leader and leader's mental expression. This article is based on investigate the psychological problems that occur in society due to such internal reason. The purpose of this article is to explore the path of female poets in their songs.

திறவுச்சொற்கள் (Keywords): சமூகம், பெண்பாற் புலவர்கள், பொருள்தேடல், காதல், உளவியல், Society, Feminism, Materialism, Love, Psychology.

முன்னுரை

பண்டைத்தமிழர் வாழ்வானது இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வாகப் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பதிவுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சங்க காலத்தில் திணை, நிலம் வாரியாக சமூக வாழ்வானது கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. மக்கள் தம் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதில், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நில அடிப்படையில் வாழலாயினர். காடுகள், மலைகள், வயல்கள், கடற்கரைப்பகுதிகள் என அனைத்து நிலப்பகுதிகளையும் வாழ்விடங்களாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்ததாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இப்பாடல்களில் சமூக வாழ்வியலாக போர், கொடை, காதல், வீரம், நட்பு, இல்லறம், கற்பு, பண்பாடு, சடங்குகள் போன்றவை இடம்பெறுவதைக் காணலாம். குறுந்தொகைப் பாடல்களும், மேற்கண்ட சமூக வாழ்வியலை மையமிட்டே பின்னப்பட்டுள்ளன. அக வாழ்விலும், புற வாழ்விலும் சமூக நெறிகளின் ஒழுங்கு முறைக்குள், வரையறுக்கப்பட்டு சங்கப்பாடல்களாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் குறுந்தொகைப் பெண்பாற் புலவர் பாடல்களில் காணும் சமூகம் பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

பெண்பாற் புலவர்கள்

தமிழின் தொன்மையையும், பெருமையையும் பறைசாற்றி நிற்பது சங்கப்பாடல்கள். அரசன் முதல் குறமகளிர் வரை பல்வேறு தொழில் செய்பவர்களும், எவ்வித பேதமின்றி பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். ஆண்களைப் போலவே சங்ககாலப் பெண்களும் கல்வியில் சிறந்து விளங்குவதோடு பெண்கள் கவிபாடுவதிலும், வீரத்தை வெளிப்படுவதிலும் திறமை மிக்கவர்களாக இருந்தனர். அதோடு கைம்மை நிலை, உடன்கட்டை ஏறுதல் போன்ற அவலநிலைகளையும், அடிமைத்தனத்தையும் சட்டிக்காட்டுவதிலும் பெண்கள் தயங்குவதில்லை. இங்கு "பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்" என்று பெண்களின் விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுக்கும் மகாகவியின் வரிகளை நாம் நினைவில் கொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்பாற் புலவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பலரும் பல்வேறு கணக்கில் பதிவிட்டுள்ளனர். அதிகமாகக் குறிப்பிடப்படுவது 41 பெண்பாற் புலவர்கள். குறுந்தொகையில் மொத்தம் 13 புலவர்கள் உள்ளனர். ஆதிமந்தி, ஊண்பித்தை, ஓக்கூர் மாசாத்தியார், ஓளவையார், கழார் கீரன் எயிற்றியனார், காக்கைப் பாடினியார், நன்னாகையார், நெடுமல்லியத்தை, பூங்கணுத்திரையார், வருமுலையார், வெண்புதியார், வெள்ளிவீதியார் போன்றோர். இவர்களில் ஓளவையார், வெள்ளிவீதியார், காக்கைப்பாடினியார் போன்றோர் அதிகமான பாடல் பாடியுள்ளனர். இப்புலவர்கள் பாடல்களின் வழி சமூகக் கருத்துக்கள் கீழ்க்கண்டவாறு ஆராயப்பட்டுள்ளன.

சமூகம்

சமூகம் என்பது மக்கள் வாழும் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பொறுத்தே கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு வடிவமாகும். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியமானது பொருளாதார அடிப்படையில் நானில மக்களின் வாழ்வியலைப் பொறுத்து அமைகிறது. நால்வகை நிலங்களிலும் காணும் இயற்கை வளத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே பொருளாதாரம் அமைகிறது. இதனை,

"இயற்கைச் சூழலில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருவாய் ஆதாரங்கள் குறைகின்றபோது வருவாய்ப் பெருக்கத்திற்கான வழி முறைகளில் திணை நில மக்கள் ஈடுபட்டு நின்றதனையே சங்கப் பாடல்கள் பொருளாக்கியுள்ளன" (கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், 1994:37) சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளாக காதல், போர், வீரம், கொடை, கற்பு, பண்பாடு போன்றவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டுச் சமூகமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. குறுந்தொகைப் பாடல்கள் அனைத்தும் காதலும், காமமுமாக பொருளுக்கான பிரிவை நோக்கியே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அகநூல் என்பதால் போர்க்கான பிரிவுகளோ, மன்னனது கொடைக்கான செய்திகளோ குறைவு.

பொருள் தேடல்

மனித வாழ்விற்குச் செல்வம் இன்றியமையாத தேவையாகும். இது எளிதில் கிடைப்பதில்லை. கடின உழைப்பாலும், முயற்சியாலுமே கிடைக்கின்றன. பொருளீட்டும் திறம் சங்க இலக்கியங்களில் அவரவர் நிலம் சார்ந்தே அமைகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நானிலங்களின் இயற்கை வளங்களைக் கொண்டே பொருளீட்டப்படுகிறது. பாலை நிலம், குடியிருப்பு நிலம் அல்லாததால் அது பொருளீட்டச் செல்லும் வழியாகவே தான் கருதப்படுகிறது.

"பாலைத்திணைப் பாடல்களில் பாலை நில மக்களின் வாழ்க்கைப் படைப்போ, பாலை நில நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலிருந்து விரிவுபடுத்தப்பட்டனவோ அல்ல, அவை ஏனைய நான்கு நிலத்தலைவர்களின் பிரிவு குறித்த பாடல்களாகும். பிற நான்கு நில மக்களுக்கும் பொதுவாக உள்ளமையால் பாலைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கையும் மிகுதியாக உள்ளது" (தமிழண்ணல், 2009 :40).

நானிலங்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டதால் பாலை நிலத்தில் பொருளீட்டும் பிரிவு அதிகம் உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார் தமிழண்ணல். சங்க காலத்தில் பொருளீட்டும் கடமையென்பது இன்றியமையாததாக உள்ளது. அவ்வகையில் பொருளீட்டச் செல்லும் தலைவன் தன் காதல் தலைவியைப் பிரிய நேரிடுகிறது. இதனால் உறவு நிலைகளுக்குள் மனக்கசிவும், உளவியல் சிக்கல்களும் ஏற்படுகிறது. இப்பொருளீட்டும் பிரிவானது வேற்று நாடுகளுக்குச் செல்வதாகவும்,

தமிழகத்தைக் கடந்து சென்றதாகவும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இங்ஙனம் தலைவன் பொருளீட்டச் செல்வதும், ஈட்டிய பொருளைப் பாதுகாப்பதும், துயரம் தரத்தக்க செய்தியாக இருப்பினும், மனித வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படுவதால் இன்றியமையாததாகப் போற்றப்படுகின்றது.

“பெருந்தேன் கண்படு வரையில் முதுமால்பு
அறியாது ஏறிய மடவோன் போல” (குறு.273: 5-6)

என, பொருள்தேடும் முயற்சி என்பது ஏணியாகவும், அவ்வேணியில் ஏறும் மடவோன் தலைவனாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் தேனினை நம்பி மரத்தில் ஏறும் தலைவன் அதன் இனிமை கண்டு மேலும் மரத்தில் ஏறினால் ஆபத்து என்பதை அறியாது தேனின் சுவையால் மேலும் முயற்சிக்கிறான். அதுபோல் பொருளீட்டச் செல்லும் தலைவன், தலைவியின் இனிமையை அறியாது, பொருளின் இனிமையை அறிய நுகரும் தலைவனுக்கு ஆபத்தாக முடியும் என்பதை எடுத்துரைப்பதாக இப்பாடலின் பொருள் அமைகிறது.

“நிலையில்லாதவற்றை நிலைபெறச் செய்து, ஒருவர் செய்யும் செயல்களே இவ்வுலகில் புகழ்பெற வாழவைக்கிறது. அவ்வாறு வாழத் தகுதியில்லாதவர்கள் வாழ்வதிலும் வீழ்வது நேரிது. நிலையில்லாத செல்வத்தை, நிலைத்த புகழ்பெற வேண்டித் தேடிச் செல்லும் நிலைப்பாட்டினையே குறுந்தொகைப் பாடல்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன” (கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், 1994:25).

என்று செல்வம் நிலையாமையைப் பற்றி குறுந்தொகைப் பாடல்களின் வழி எடுத்துரைக்கிறார் கு.வெ.பா.

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி! உள்ளியும்
வாய்ப்பு உணர்வு இன்மையின் வாரார் கொல்லோ?
மா இருஞ்சோலை மலை இறந்தோரே” (குறு.232: 1-3)

மரத்தின் இலையை உணவாக பெரிய கழுத்தினைக் கொண்ட இரலைமான், வலிய பெரிய காலினை உடைய யானை ஒடித்து உண்டது போக, எஞ்சிய யாமரத்தின் வரிவரியான நிழலில் படுத்து உறங்கும். அத்தகைய மலையைக் கடந்து சென்றவர் தம்மை நினைப்பாரோ, நினைத்தும் வரும் வாய்ப்பு இருந்தும், வரவில்லையோ என்று கூறி வருந்துகிறான். பொருள் ஈட்டப் பிரிந்து சென்ற தலைவனை எண்ணி, நினைத்துக் கலங்குகிறான் தலைவி.

“வெந்திறல் கடுவளி பொங்கர் போந்தென,
நெற்றுவிளை உழிஞ்சில் வற்றல் ஆர்க்கும்
மலையுடை அருஞ்சுரம் என்ப, நம்
முலைஇடை முனிநர் சென்ற ஆறே” (குறு.39)

இன்பத்தினை வெறுத்து, பொருள்மீது ஆசைகொண்டு சென்ற வழி, மிகுந்த காற்றினால் வாகை மரத்தின் நெற்றுக்கள் ஒன்றோடொன்று அடித்துச் சலசலக்கும் மலைகளை உடைய கொடிய பாலை நிலம் அத்தகைய நிலத்தைக் கடந்து சென்றவர் நிலையை எண்ணி, வருந்துகிறான் தலைவி. இது தலைவியின் நிலையான அன்பைத் தவிர்த்து, நிலையில்லாத செல்வத்தின் மீது வேட்கை கொண்ட தலைவனின் உள்ள மனப்பாங்கை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

காதல்

சங்ககாலப் பாடுபொருள்களில் முக்கியமான ஒன்றாக விளங்குவது அகம். இதனை தொல்காப்பியர் களவு, கற்பு என இரு நிலைகளில் பொருத்திக் காட்டுகிறார். “ஓத்த அன்பான ஒருவனும், ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும்

உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருளாதாலின் அதனை அகம் என்றார்." (நச்சினார்கினியர் உரை, 2000 : 58).

என சங்க இலக்கியங்களில் காணும் சமூகக் காரணிகளில் காதலும் ஒன்று. அது மனிதனின் உளவியலை ஆளும் ஒரு சக்தியாகவும் விளங்குகிறது. சமூகத்தில் அதிக அளவில் வாழ்வியல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. இதனை முன்னிறுத்தி சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பெண்பாற்புலவர்கள் பாடல்களில் காதலின் நிலைப்பாடு குறித்தும், அவை சமூகத்தில் ஏற்படுத்தும் உளவியல் சிக்கல்கள் குறித்தும் காணுதல் அவசியம். காதலை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஆண், பெண் என்ற பாகுபாடுகள் நிலவுகின்றன. இன்றைக்கும் அது ஒரு வழக்கமாகிவிட்டது. இருப்பினும் ஆணுக்கு நிகராகப் பெண் தன் காதலை வெளிப்படுத்துவதாகச் சில இடங்களில் பார்க்கலாம். அவற்றை, சங்க காலத்தில் ஆண் - பெண் சமத்துவம் நிலவியது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் வ.சுப. மாணிக்கம்.

"பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாய அளவில் நோக்கின் பெண் கற்கும் உரிமையும், கவிபாடும் உரிமையும், காதல் உரிமையும், காதற்களவு செய்யும் உரிமையும், காதலனை இடித்துரைக்கும் உரிமையும், இல்லற தொழிலுரிமையும், பெருமையும், புகழும் எல்லாம் ஆடவர்க்கு நிகராகப் பெற்றிருந்தனர் என்பது நெற்றித்திலகம்" (வ.சுப.மாணிக்கம், 2011 : 60).

என்று சங்க இலக்கியங்களில் காதலை வெளிப்படுத்துவதிலும், உணர்வுகளை வெளிக்கொணர்வதிலும் சம உரிமை இருப்பதாகவும் வ.சுப. மாணிக்கனார் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில் சமமான நிலை இருப்பினும், இன்பம் துய்ப்பதில் போகப் பொருளாகவே பெண் பார்க்கப்படுகிறாள். சங்ககாலப் பெண் ஆணைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனுடன் இணைவதில் தனித்த இயல்புடையவளாக இருக்கிறாள். இவ்வியல்புகள் சங்ககாலச் சமூகத்தில்,

"பாலியல் மிக இயற்கையானதாகக் கருதப்பட்ட சூழலில், சிற்றின்பம், புலன்களை மறுத்தல் போன்ற பேச்சுகளுக்கு அறவே இடமில்லை. எனினும் புறவாழ்க்கையில் பெண் பற்றிய பல்வேறு புனைவுகளையும் வரையறைகளையும் முன் வைப்பதன் மூலம் சங்க இலக்கியப் பிரதிகள் வலியுறுத்தும் கருத்தியல்கள், நுண் அரசியல் சார்ந்தவை என்பது புலனாகிறது. ஆணின் சமூக உடைமைக்கு வாரிசு உருவாக்கிடவும், இனக்குழுச் சமூக அமைப்பைக் கட்டிக் காப்பாற்றவும் பெண்ணின் தூய உடல் பற்றிய கருத்துத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்பட்டது" (கே.பி. அழகம்மை, 2001: 36.)

என்று ஆணின் உடைமைப் பொருளாகப் பெண் கையாளப்படுவதைச் சுட்டுகிறார் அழகம்மை. மேலும் பெண்ணின் தனிப்பட்ட மனஉணர்வு, பாலியல் வேட்கை விருப்பு, வெறுப்பு போன்றவற்றைச் சிதைத்து அவளை நுகர்வுப் பொருளாக்கி அவளை ஆணின் மேலாதிக்கத்திற்கேற்ப மாற்றும் முயற்சியே சங்க இலக்கியம் என்கிறார் அவர். எல்லா நிலைகளிலும் பெண் ஒடுக்கப்பட்டாலும் அவள் தன்னுடைய அன்பின் வெளிப்பாட்டையும், அடிமைத்தனத்தின் எதிர்க்குரலையும் தன் காவியங்களில் காட்டத் தவறியதில்லை.

"நல்உரை இகந்து, புல்உரை தாஅய்,
பெயல் நீர்க்கு ஏற்ற பசங்கலம் போல
அகன்உறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே" (குறு.29: 1-3)

தலைவன் தலைவியை சந்தித்து அவளுடன் கூட நினைக்கிறான். ஆனால் தலைவியோ அதனை மறுத்து தன்னை மனம் முடித்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறாள். தலைவன் தலைவியோடு சேர இயலாத இந்த நிலையானது தாய் குரங்கு தனது குட்டியினை இறுகத் தழுவுவது போல, தன்னை இறுகத் தழுவி அணைத்துத் தன் குறைகளை கேட்க யாரும் இல்லை என்று தலைவன் ஏங்குவதைப் போல அமைகிறது இப்பாடல்.

இதில் தலைவன் சந்திப்பை தலைவி மறுத்து விரைந்து தன்னை மணமுடிக்கக் கூறுகிறாள். காதலர்கள் இருவரும் மனம் ஒருமித்து வாழ்ந்தாலும் இச்சமுதாயத்திற்கு மத்தியில் திருமணம் என்ற

நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னரே அவர்கள் கணவன் மனைவி என்ற அங்கீகாரத்துடன் தனது வாழ்வை இனிமையாக சிறப்புடன் வாழ முடியும் என்பதற்கு உதாரணமாக இப்பாடலின் கருத்து மிக அழகாக வெளிப்படுகிறது.

“திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்
பல்ஆ பயந்த நெய்யின், தொண்டி
விருந்து வரக்கரைந்த காக்கையது பலியே” (குறு. 210)

தலைவனின் வருகை அறிவிக்கும் பெரிய தேரினை உடைய நள்ளியின் காட்டில் உள்ள ஆயர்கள் கொடுத்த நெய்யினையும், முற்றி விளைந்த நெல்லில் சமைத்த சுடு சோற்றினையும், ஏழு கிண்ணங்களில் கொடுத்தாலும் தலைவனை நினைத்து வருந்தும், என் தோழியின் பெரிய தோள்கள் இளைத்து போகாமல் காப்பதற்கு, காக்கைக்கு அது சிறிய உணவே ஆகும் என்று தோழி தலைவியின் வருத்தத்தை கூறுகிறாள்.

காமம்

காமத்தை வெளிப்படுத்துவதில் ஆண், பெண் என்கிற வேறுபாடுகளும் இல்லை. ஆணை விட பெண்ணின் தவிப்பும், காமத்திற்கான ஏக்கமும் பெண்பாற் புலவர் பாடல்களில் காணலாம். தொழிலுக்காகப் பிரியும் தலைவன், தன் பிரிவு ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துதல், தலைவியின் குழந்தைப்பேறு சூழலில் பரத்தையிடம் செல்லுதல் போன்ற பல காரணங்களில் தலைவன் தன் தேவைக்கேற்ப தகுந்த சூழலில் தன் வேட்கையைத் தணித்துக் கொள்கிறான். ஆனால் இல்லத்திலிருக்கும் பெண் தன் வேதனையைத் தீர்க்க முடியாது. ஒழுக்கம் என்ற வரையரைக்குள் கட்டுப்பட்டு புலம்பிக் கொண்டே வாழ்க்கையை நடத்தி வருகிறாள். ஆகவே பெண்பாற்புலவர் பாடல்களில் தலைவியின் பசலை சார்ந்த ஏக்கப்பாடல்களே அதிகம் காணப்படுகின்றன. மேலும் இதற்கான காரணமாக,

“ஆண்கள் வேட்டை நிமித்தம் வாழுமிடம் விட்டு வெளியேறுவதும், பெண்கள் தினைப்புணர்த்தில் மையம் கொள்வதும் நடைமுறையானது. இப்பொருளியல் நடத்தையே, தகாப்புணர்ச்சி கொண்டிருந்த இனக்குழுவை தகுப்புணர்ச்சி கொண்ட குழுவாக மாற்றியது. ஒரு கணத்தின் ஆண்கள் வேட்டைக்குச் செல்லும்போது, தினைப்புணம் காக்கும் வேற்று கணங்களின் பெண்களுடன் புணர்ச்சி நடத்தினர். அகமண முறை நகர்ந்து புறமணமுறை உருக்கொண்டது. ‘வயமான் அடித் தேர்வான் போல்’ அவளைத் தேடி இளைஞன் சந்தித்து அவளுடன் புணர்ச்சி நடத்தியதாகக் கலித்தொகை கூறுகிறது.” (பரமேஸ்வரி, 2012: 71).

வினை முடிந்து வரவிருக்கும் தலைவன் தன் வரவைப் பாகனின் வழி தலைவிக்குச் செய்தி அனுப்புகிறான். அவனது தகவலறிந்து தலைவி தன்னை ஒப்பனை செய்து கொள்கிறாள். இங்கு அவளது ஒழுக்கமும், கண்ணியமும் பேணப்படுவதைச் சங்க இலக்கியப் பாடலின் வழி அறியலாம். இக்கருத்தினை அன்பு சிவம் தன் நூலில் பெண்ணடிமைத் தனமாகப் பேணப்படுவதாக விளக்குகிறார்.

“ஆணின் ஆளுமை மேலும் உயர்நிலையில் கட்டமைக்கப்பட்டதும், பெண்ணின் ஆளுமை கீழ்நிலைக்கு தள்ளப்பட்டதுமான வரலாற்றை சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது. நிலவுடைமையின் வளர்ச்சிக் போக்கு பெண்ணை அவளின் ஆளுமையை அழித்து, அடிமையாக்கிய வரலாறே, தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அசைவியக்க வரலாறு ஆகும்.” (அன்புசிவம், 2011 :30).

பரத்தைச் சமூகம்

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காட்டும் சமூகப் பிரிவுகளில் பரத்தை குலமும் ஒன்று. இதில் இருவகை பரத்தையர்கள் காணப்படுகின்றனர். அவை சேரிப்பரத்தை, காதல் பரத்தை தனிப்பட்டு ஒருவரையும் விரும்பாது பலருக்கும் உரிமை பொருளாய் விளங்குபவள். சேரிப்பரத்தை, சேரிப்பரத்தையின் மகளாய் ஒருவனுக்கே உரிமையாய் விளங்குபவள் காதல் பரத்தை. இவர்களை

'வரைவின் மகளிர்' என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். (வரைவு - திருமணம்) திருமணம் செய்து கொள்ளும் கட்டுப்பாடின்றி, பொருளுக்காக இன்பம் துய்க்கும் மகளிர் என்று விளக்கம் அளிக்கிறார் வள்ளுவர். பெண்களின் குடும்பச் சூழல் கருதி பரத்தையர்கள் உருவாகினாலும் அவர்கள் ஆண் சமூகத்தின் வேட்கை தீர்க்கும் போகப் பொருளாகவும் பார்க்கப்படுகின்றனர்.

இதனைப்பெண் ஒடுக்குமுறையின் ஒரு பகுதியாகக் கருதினாலும் அதே வேளையில் இதற்குள் தனக்கான ஒரு வெளியை உருவாக்கிக் கொள்கிறாள் பரத்தை. ஆண் சமூகத்தின் அடிமைப் பொருளாக பெண்ணின் இயலாமையை பயன்படுத்தும் பரத்தை வாழ்வை அறிஞர்கள் பலரும் பலவாறு விளக்குகின்றனர். அவ்வகையில்,

"ஆணின் பாலியல் பசிக்கு இரையாகும் பரத்தை, ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் சுரண்டப்பட்டு, ஒதுக்கப்பட்டே வாழ்வு நடத்துகின்றாள். விளிம்பு நிலையில் வாழும் பரத்தையைச் சுரண்டும் ஆண் சமூகமே மீண்டும் அவள் மீது குற்றச்சாட்டுகளையும் சுமத்துகிறது." (ப.ச. மூவேந்தன், 2017: 45).

ஆணின் தேடலுக்கான உரிமைப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், விமர்சிக்கப்படுவதும், குற்றப்படுத்தப்படுவதும் பெண்ணாகத்தான் இருக்கிறாள். ஆண் நிறைவு பெற்றாலும், இப்படியொரு சமூகத்தை உருவாக்கியவனே கேலிப்பொருளாக எண்ணி அவமதிக்கிறான் என்று பரமேசுவரி தன் நூலில் பதிவிட்டுள்ளார். பரத்தை சமூகமானது சங்ககாலம் தொட்டு இன்று வரை ஆணுக்கான மனநிறைவை கொடுப்பவளாக இருப்பினும், ஆனால் விமர்சிக்கப்படுபவளாகவும் அமைகிறாள் என்பது நிதர்சனம். ஆனால் பரத்தை தலைவனை உரிமையோடு, கண்டிப்பதும், கோவிப்பதும், இன்றைக்கும் பல இடங்களில் நிகழும் வழக்கமாகி விட்டது. அந்த வகையில் சங்க இலக்கியங்களில் தலைவன் மீதான சினத்தை அவனிடம் தெரிவிக்க இயலாத பரத்தை அவன் தலைவியிடம் காட்டுவது இயல்பாகிவிட்டது.

"தலைவியிடம், நான் உன்னுடைய பகை அல்ல. உனக்கும் எனக்கும் இடையில் நின்று நம் இருவரையும் ஒடுக்கும் தலைவனே உனக்கு உடனுறை பகை என்று பேசுகிறாள். இந்த இடத்தில் பரத்தையின் பேச்சு அதிகாரத்திற்கெதிரான கலகச் செயற்பாடாக மாற்றம் பெறுகிறது. அறிவு நுட்பத்துடன் சிந்தித்து ஆணின் வல்லாதிக்கத்தைக் கேள்வி கேட்பவளாக, எள்ளல் செய்பவளாக, விமர்சிப்பவளாக சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தையே இருக்கிறாள் என்றும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்." (பரமேசுவரி, 2012: 46).

பரத்தை தலைவனைக் கண்டிக்கும் இடங்களும் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுந்துள்ளன. இங்ஙனம் பரத்தையின் உரிமை மீறல், அச்சமூகத்தின் வளர்ச்சியையும் ஆண் சமூகத்தின் தேடல்களையும் காட்டுகிறது எனலாம். இதுபோல் தலைவனைக் கண்டிக்கும் பரத்தை கூற்றுப் பாடல் குறுந்தொகையிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

"கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி அடைச்சிப்,
பெரும்புனல் வந்த இருந்துறை விரும்பி,
கிளையொடு காக்க, தன் கொழுநன் மார்பே" (குறு.80)

தலைவனைக் கவர்ந்த பரத்தை, தன் அழகினால் செருக்குடையவள், தானும் தலைவியின் கணவனுமான தலைவனோடு நீராட நீர்த்துறைக்குச் செல்கிறோம். அது அவளுக்கு அச்சமாக இருந்தால் தன் சுற்றத்தாரோடு வந்து, தன் கணவனைக் காத்துக்கொள்ளட்டும். பல்வேல் எழினியை எதிர்த்து யாரும் தங்கள் பசுக்களைக் காக்க இயலாது. அதுபோல தலைவனைத் தன்னிடமிருந்து யாரும் பிரிக்க முடியாது என்பதால், பல்வேல் எழினி போர் முனையில் மாற்றார் தம் பசுக்களைக் காப்பது போல காத்துக்கொள்ளட்டும் என்ற ஆணவத்துடன் கூறுகிறாள்.

இப்பாடலில் வரும் பரத்தையானவள் தலைவியின் கணவனைக் காத்துக் கொள்ளும்படி கூறுவது அவளின் பரத்தையின் தவறல்ல. அவளுக்கு அத்துணிச்சலைக் கொடுக்கும் தலைவனின் தவறே ஆகும். தன் மனைவியை விடுத்து வேறொரு பெண்ணிடம் கொண்ட பிறத் தொடர்பே இவ்விளைவுக்குக் காரணம். இதனால் தலைவி மிகவும் மன பாதிப்புள்ளாகிறாள். தன்

மனைவியிருக்க வேறொரு பெண்ணை நாடிச் செல்லும் இத்தகைய ஆண் சமூகம் இன்றைக்கும் நிலவிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. இதனால் பெண்கள்தான் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றனர் என்பதை இப்பாடல் வழி நன்கு அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களின் பாடுபொருள்களுள் முக்கியமான ஒன்று சமூகம். இது அக்கால மக்களின் வாழ்வியலையும், சமூக சிக்கல்களையும் மனித உளவியலின் வழி எடுத்துரைக்கிறது. மேலும் தலைவன் தலைவியரது எண்ண ஓட்டத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. அவ்வகையில் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் காணும் சமூக கட்டமைப்புகளாக விளங்கும் பொருள் தேடல், காதல், காமம், பரத்தை போன்றவைகளை எடுத்துரைக்கிறது இக்கட்டுரை.

துணைநின்றவை (References)

- அழகம்மை கே.பி., (2001), சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர், சென்னை: மணிவாசகா' பதிப்பகம்.
- அன்புசிவம், (2011), சங்கப் பெண்கவிகளின் அகம், சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
- சாமிநாதையர் உ.வே., (1983), குறுந்தொகை, சென்னை: உமா பதிப்பகம்.
- தமிழண்ணல், (2009), சங்க மரபு, மதுரை: மீனாட்சி புத்தக நிலையம்.
- பரமேஸ்வரி, (2012), பரத்தை கூற்று, சென்னை: உமா பதிப்பகம்.
- பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ., (1994), சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
- மாணிக்கம் வ.சுப., (2011), தமிழ்காதல், சென்னை: மல்லிகா பதிப்பகம்.
- மூவேந்தன் ப.சு., (2017), குறுந்தொகை காட்டும் பாலைத்திணைச் சமூகம், சிதம்பரம்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.